Rodney -copilul de ţigan

Biografia lui Gipsy Smith - ţiganul evanghelist din Anglia secolului trecut

Repovestită de Erna Dreyszas

Agape

CUPRINS

Traducător: Olimpiu S. Cosma
Tiparul: AGAPE S.R.L.
str. Podului 8
2300 Făgăraş
ISBN 973-9228-77-1

Dragii mei prieteni tineri!

Jn 31 martie 1860 am văzut lumina zilei.

Părinţii mei, Cornelius Smith, şi mama mea, Măria, erau amîn-doi ţigani, şi eu m-am născut într-un cort de ţigani, la Epping-Fo-rest, aproape de Londra".

Aşa îşi începe autobiografia Rodney Smith, care mai tîrziu va fi cunoscut cu numele de Gipsy Smith, marele evanghelist englez.

Această carte cu titlul „Din ţigan a devenit evanghelist" a apărut în Germania acum mai mult de 50 de ani, dar din păcate astăzi nu se mai găseşte.
Deoarece aş dori mult să vă împărtăşesc cîteva din evenimentele trăite de acest original copil de ţigan, am scris din nou pentru voi povestea vieţii lui avînd titlul „Rodney, copilul de ţigan".
Vă doreşte cu ocazia citirii multă bucurie şi cîştig lăuntric
A voastră Misiune pentru Europa de Est
umneem, inMUM in câlâMie
Rodney şedea'mîndru alături de tatăl său pe capră. Fratele său mai mare Ezechiel îi făcuse loc fără să vrea şi se urcase în spate lîngă mama lui şi cele trei surori. Rodney radia de fericire. De fiecare dată cînd se deplasau în căruţa cu coviltir dintr-un sat în altul, dintr-un loc de şatră în altul, se simţea pe deplin fericit.
Oare exista ceva mai frumos decît să treacă cu căruţa pe lîngă pîraie care susurau, pajişti smălţate, păduri şi ogoare verzi? Părinţii şi fraţii lui erau cu el.
înainte de plecare, mama dăduse fiecăruia din ei încă o bucată de pîine. De aceea, nu-1 chinuia foamea. Ce-i trebuia mai mult unui băieţaş ca să fie fericit? El însuşi scrie mai tîrziu despre acest timp: „Mă bucuram de viaţa mea ca pasărea de sub cer, ca mieii de pe islaz. Copacii din păduri, florile de pe cîmp erau prietenii mei, şi eram la fel de greu de prins ca şi un iepuraş sălbatic".
Faptul că reuşise să ocupe locul lîngă iubitul lui tată îl făcuse nebun de fericire. „Taţi, îmi dai voie să mîn şi eu calul?", a cerşit el. „Mai bine ţin eu hăţurile", 1-a refuzat tatăl, ,4ar tu poţi să ţii biciul".
Rodney a luat biciul în mîini şi s-a ridicat de pe locul unde şedea. Era ceva plictisitor pentru el să stea aşa cu biciul în mînă. A încercat să pocnească din bici, aşa cum văzuse la fratele lui mai mare. Dar calul, care nu se aştepta la aşa ceva, s-a speriat aşa de tare, încît s-a ridicat în două picioare şi 1-a azvîrlit pe micul Rodney pe drumul de ţară. A căzut într-o poziţie aşa de rea, că roţile căruţei au trecut peste el.

„Copilul meu, bietul meu copil", a strigat mama, „£ murit!' Nu, nu putea să fi murit, căci i se auzeau ţipetele. Tatăl a reuşit să liniştească calul. Toţi cei din căruţă s-au repezit la Rodney. Trăia. Nici măcar nu era rănit. Era oare posibil aşa ceva?! „Baro Devei" (adică „Dumnezeule mare"), a şoptit mama, „îţi mulţumesc că ne-ai ocrotit băiatul".

Biblia vorbeşte despre îngerii pe care îi trimite Dumnezeu ca să ocrotească pe aceia care sunt mîntuiţi, adică pe cei pe care ar dori mult să-i aibă lîngă El. Dumnezeu avea planuri mari cu acest copil de ţigan. El n-a îngăduit ca roţile grele ale căruţei să-1 rănească. Acum Rodney trebuia să se întoarcă în spate lîngă mama lui, şi s-a putut continua călătoria. După cîteva ore au ajuns la ţintă. Aceasta era un frumos loc de şatră chiar lîngă pădure şi, ceea ce era foarte important, în apropierea unui rîu. De acolo puteau aduce apă pentru mîncare şi pentru spălat.

Cortul a fost repede instalat, apoi fiecare şi-a văzut de îndatoriri. După ce tata a dat fîn calului, a plecat să taie nuiele de salcie. Le folosea la împletitul coşurilor de nuiele. Spera să găsească şi lemn potrivit pentru confecţionarea de umeraşe. Apoi, mama vindea aceste lucruri pe la porţile caselor, şi astfel îşi cîştiga pîinea zilnică. Desigur că el era, ca toţi ţiganii pe atunci, un bun negustor de cai. Rodney putea să spună cu mîndrie: „Tatăl meu ştie totul despre cai, şi ce nu ştie este atît de lipsit de importanţă încît nici nu are nevoie să ştie".

Şi ce făcea Rodney în timp ce fraţii lui mai mari aduceau apă, strîngeau vreascuri pentru foc sau curăţau cartofi? Era încă prea mic ca să fie de

ajutor. Se furişa desculţ prin iarba înaltă de la marginea pădurii şi căuta cu privirea iepuraşii sălbatici. Ei erau prietenii lui deosebiţi.
„Animalele erau atît de blînde, încît mă urmau adesea pînă la cort".
defria/M in local unul CMHÂ da iaihă mlde
„încă o săptămînă, şi tata vine iar acasă!' Mama arăta cu adevărat uşurată atunci cînd s-a întors din oraş cu această veste bună. „Asta cît timp înseamnă?", a vrut Rodney să ştie. „Mai trebuie să dormi de şapte ori", i-a explicat Emily, sora lui cea mai mare. „Hai să căutăm şapte pietre pe care le ţii în buzunar. în fiecare dimineaţă arunci cîte o piatră. Cînd nu mai ai nici una, atunci vine tata acasă!" Zis şi făcut.
Oare unde era tatăl a cărui întoarcere era aşteptată cu atîta nerăbdare de familie? La închisoare. Copiii au trebuit să rămînă trei luni fără iubitul lor tătic, şi mama trebuia să se îngrijească de toate: să cîştige bani, să facă de mîncare, să spele, să aibă grijă de copii şi de cal, şi în plus să facă ordine şi curăţenie în cort şi în căruţa. Dar nu, ea n-a rămas singură. împreună cu ea călătorea sora tatălui şi soţul ei. Dacă mama pleca să vîndă lucruri, atunci mătuşa se ocupa de copii. Chiar dacă mama uneori nu reuşea să vîndă nimic, nu se întîmpla ca ei să flămînzească, căci mătuşa fierbea atunci o oală mare cu cartofi. Cu toate că era o mîncare simplă, totuşi se saturau cu toţii.
Oare ce rău făcuse tatăl ca să ajungă în închisoare? Absolut nimic! Fusese învinovăţit pe nedrept. „E o ticăloşie că l-au pedepsit aşa de rău pe tata, şi astfel şi pe noi, pentru ceea ce a făcut altcineva. Aşa ceva n-aveau drept să facă!' Rodney era numai urechi cînd îl auzea vorbind aşa pe fratele său Ezechiel. „Aşa este", a răspuns mama, „n-aveau drept, dar noi suntem ţigani. Chiar dacă de zece ori avem dreptate, totuşi nu ne crede nimeni, băiete. Asta-i soarta noastră, cu ea trebuie să trăim".
Ezechiel nu-şi putea închipui cum putea tatăl lui să reziste atîta timp într-o casă cu gratii la ferestre şi cu uşile zăvorite. (Chiar mai tîrziu, cînd era căsătorit şi lucra la calea ferată, îi venea greu să re-

nunţe la viaţa în cort. Se lăsase convins de tatăl lui şi de Rodney. După scurt timp de stat în căsuţa arătoasă s-a întors iarăşi în cort. Explicaţia lui: „Mie îmi este prea rece în casă. în afară de asta, în căruţa cu coviltir şi în cort este totuşi mult mai comod").

Oare cum îi mergea tatălui care trebuia să petreacă aproape o sută de zile într-o celulă strimtă şi mucegăită? Deseori stătea ghemuit pe scaun şi privea ţintă duşumeaua rece şi închisă la culoare de piatră. Cît de mult îi lipsea iarba verde şi părăluţele albe care împodobeau deseori duşumeau cortului său! Dacă se uita pe fereastra cu gratii vedea zidurile cenuşii ale închisorii. Dar lipsa familiei era mai dureroasă pentru el decît lipsa libertăţii, îl chinuiau grijile pentru nevasta lui, care trebuia acum să ducă toată povara. Se gîndea la Emily, fiica mai mare, care semăna atît de mult cu mama ei. Cît de mult îi lipsea Ezechiel, fiul său cel mai mare! îşi amintea de ziua în care a înscris copilul pentru botez. „Cum ai ajuns să-i pui fiului tău numele de Ezechiel?" întrebase uimit preotul. ‚Aşa se numea un mare profet în poporul Israel". „La noi e obiceiul ca să li se dea copiilor numele naşului", explicase tatăl. Şi cînd şi-a declarat propriul său nume, Cornelius Smith, atunci preotul s-a mirat din nou şi i-a zis: „Acesta a fost primul păgîn care s-a întors la Domnul Isus cu toată casa lui". Cum am ajuns noi la aceste nume biblice? se gîndea tatăl. La noi nu prea ştie nimeni să citească, iar la biserică nu mergem niciodată. Oare să fim cumva urmaşii poporului Israel? Dar curînd gîndurile i s-au întors iarăşi în cort la ceata de copii zburdalnici. Tînjea să audă rîsul vesel al radioasei lui Lavinia. Se gîndea şi la Rodney, la băiatul său uneori aşa de sălbatic, de încăpăţînat, dar şi aşa de chibzuit şi de deştept. Cît de prevăzător putea el să aibă grijă de Tilly, surioara lui cea mică, cînd se juca - şi se hîrjonea cu el! îl

copleşea dorul de casă, şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

Dintr-odată, un zgomot cunoscut 1-a trezit din visare. S-a deschis uşa. „Mnne la ora 10 este slujbă religioasă. Toţi deţinuţii sunt invitaţi", a anunţat gardianul. „O să fiu acolo", a răspuns tatăl. Aştepta cu nerăbdare clipa aceea. Ca aproape toţi ţiganii, credea în Dumnezeu şi dorea să ştie mai multe despre El.

A doua zi a stat în sala mare a închisorii împreună cu mulţi alţi deţinuţi şi a ascultat pînă la sfîrşit slujba. Cît a trăit n-a uitat cum a citit preotul din Biblia mare cuvintele lui Isus: ‚JEu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine".

S-a întors în celulă profund emoţionat. Se recunoscuse în oaia pierdută. „Doamne Isuse, mîntuieşte-mă, mîntuieşte-mă!", aşa îi spusese el bunului Păstor. Dar nu ştia dacă L-a auzit Isus. Dacă ar fi fost acolo cineva care să-1 ajute şi să vorbească cu el despre bunul Păstor Isus, cu siguranţă că pacea lui Isus i-ar fi poposit în inimă. Dar aşa a rămas trist, deşi curînd după aceea a fost eliberat din închisoare şi a putut să se întoarcă la cei dragi.

Verset de învăţat:

„Atunci oricine va chema numele Domnului va fi mîntuit". Faptele apostolilor 2:21.

12

, IUL mai ai mamă!"

„Această propoziţie a fost prima care a făcut o impresie de neşters asupra mea", a scris ţiganul Rodney Smith, care a trăit în Anglia în secolul trecut. Dar să-1 lăsăm să ne povestească el cum i-a rămas în amintire această groaznică întîmplare din copilărie.

Jntr-o zi Emily, sora mea cea mai mare, s-a îmbolnăvit subit. Tata s-a grăbit să ajungă cu căruţa în cel mai apropiat oraş ca să aducă de acolo un doctor pentru copilul bolnav. îmi amintesc încă, de parcă ar fi fost ieri, cum am ajuns cu căruţa noastră cu coviltir în faţa casei doctorului. Tata i-a spus doctorului că i s-a îmbolnăvit copilul, şi acest om bun s-a suit pe scara care ducea în căruţă şi a strigat-o pe sora mea. N-a intrat sub coviltir, doar eram nişte bieţi ţigani. ‚Copilul dumitale are variolă. Trebuie să te grăbeşti să ieşi din oraş', i-a spus el tatălui meu, după ce consultase fetiţa bolnavă. Ne-a trimis pe un anumit drum, cam la 25 de minute departe de oraş. La o cotitură a drumului, unde se afla într-o parte un păducel mare, iar în cealaltă parte o pădurice, în acest colţ ferit a instalat tata cortul. Acolo a lăsat-o el pe mama şi pe noi cei patru copii, şi s-a tras **puţin mai departe de drum cu căruţa. De acolo putea** să **supravegheze cortul şi să audă orice strigăt. Căruţa a devenit camera bolnavei, iar tata infirmier. După cîteva zile cînd doctorul ne-a vizitat cortul,** a **descoperit că şi fratele meu Ezechiel luase boala. Şi pe el l-au dus în căruţă, şi tata avea acum de îngrijit doi pacienţi. Biata mama umbla toată ziua necăjită, şi tata auzea cum se plîngea deseori. ‚îmi** mor **copiii, şi eu n-am voie** să **mă duc la ei!'Mama pleca în oraş** să **cumpere alimente, şi după ce pregătea mîncarea, o ducea pînă la jumătatea drumului**

spre căruţă. Apoi se aşeza şi aştepta pî-nă ce venea tata. Pe urmă îl striga sau îi făcea semn cu basmaua, dar **de foarte multe ori se întîmpla că tata nu putea veni imediat, pentru că era ocupat cu bolnavii.**
13
De multe ori erau oalele acoperite de zăpadă, atunci **cînd** mama trebuia **să** le lase acolo, căci era martie, era rece, şi zăpada se în-vîrtejea în jurul cortului nostru. Cred că, din cauza neliniştii şi grijilor pe care şi le făcea **pentru** cei bolnavi, precum şi a inimii ei iubitoare, mama ducea zi de zi mîncarea tot mai aproape de căruţă, şi cînd într-o zi s-a apropiat prea mult, s-a îmbolnăvit şi ea.
Tatăl meu era acum foarte neliniştit. Sperase s-o poată feri pe mama de boală, şi-şi luase de bunăvoie toată munca asupra lui, îi îngrijise cu dragoste şi sacrificiu de sine pe cei doi copii mai mari, şi nu-şi schimbase deloc hainele în timpul celor patru săptămîni de boală, zi şi noapte. Făcuse toate acestea ca s-o ocrotească pe mama de această boală groaznică, şi acum ea totuşi se molipsise! Toate speranţele i s-au năruit. Ştia că nu mai avea nici un rost separarea, aşa că a adus căruţa lîngâ cort. Acolo zăceau mama, sora şi fratele grav bolnavi. Mama ştia că nu mai are mult de trăit. Noi am întins mîinile ca s-o salvăm, dar nu eram destul de tari. Alte mîîni, nişte mîini veşnice şi atotputernice, au luat-o la Sine".
„Dar oare unde se duce cînd pleacă de pe acest pămînt? La Dumnezeu sau...?" Această întrebare nu i-a dat linişte tatălui. Astfel, a început cu grijă discuţia cu nevasta lui: „Te gîndeşti cîteodată la Dumnezeu?" „Da, chiar foarte mult". „Draga mea, încerci să te şi rogi?" „Tare aş vrea, dar cînd încep să mă rog parcă o mînă închisă la culoare îmi arată tot ce-am făcut rău. Cum poate Dumnezeu să mă iubească pe mine, care sunt o aşa mare păcătoasă?"
Tatăl i-a răspuns: „Şi totuşi El te iubeşte. Isus Cristos a murit pentru păcatele noastre. Tu trebuie să-I ceri iertare. El este Păstorul cel bun care caută oaia pierdută. Şi după ce a găsit-o, o ia în braţe şi o duce acasă". Ceea ce auzise el

cîndva de la preotul închisorii încerca acum să-i explice mamei. Cuvintele despre Isus Cristos care îi iubeşte pe cei păcătoşi au făcut ca ochii mari şi negri ai mamei să strălucească. Tatăl a trebuit să iasă din căruţă ca să-şi înece durerea în plîns.

După o vreme a auzit pe cineva cîntînd în căruţă. Era oare posibil? Femeia bolnavă pe moarte cînta un cîntec: „Am un Tată în ţara promisă, Mîntuitorul meu mă cheamă să vin la El, să-L întîlnesc în ţara promisă".

„Polly, iubito, unde ai învăţat acest cîntec?" a întrebat tata cînd a intrat iarăşi în căruţă.

„L-am învăţat cînd eram mică, Cornelius. Odată, într-o duminică, tatăl meu îşi instalase cortul pe păşunea unui sat, în apropierea unei capele, şi cînd am văzut mulţi copii ducîndu-se acolo, am alergat după ei şi i-am auzit cîntînd acest cîntec". Trecuseră mai mult de douăzeci de ani de cînd auzise mama acel cîntec, şi deşi nu se mai gîndise niciodată la el, i-a venit în minte în aceste clipe cînd tînjea din toată inima după Dumnezeu şi după pacea cu Dumnezeu. Ea nu putea citi în Biblie, nu fusese niciodată învăţată despre Dumnezeu şi despre Fiul Său, dar pe cînd era pe moarte i-a revenit în minte acest cîntec, şi ea îl tot cînta. „Acum nu mă mai tem de moarte", îi spunea ea tatălui, ‚$tiu că totul este în ordine. Mai am o singură rugăminte: Să fii un tată bun pentru copii!' Tatăl i-a promis din toată inima acest lucru. în acea oră i-ar fi promis orice. In acea duminică toată ziua şi în acea noapte el n-a părăsit bolnava. Ştia că urma să moară în scurt timp.

„Niciodată n-am să uit acea dimineaţă de luni. Pe vremea aceea eram încă foarte mic, dar şi astăzi am totul foarte limpede în faţa ochilor: cortul şi căruţa pe drumul singuratic; focul afară pe pa-mînt şi ceaunul agăţat deasupra lui după modelul ţigănesc; lingă ci o găleată cu apă; lenjeria pe care o spălase tatăl meu atîrna la uscat pe mărăciniş. în dimineaţa aceea pornisem la drum, eu şi sora mea Tilly pe care o ţineam de mînă. Noi cei mai mici eram nedespărţiţi. Pe cînd mergeam aşa, deodată mi-am auzit numele: ‚Rod-ney!' Am fugit înapoi ca să văd ce voia cineva de la mine. Atunci

am văzut-o pe sora mea Emily, care părăsise patul.
‚Rodney, a murit mama!' mi-a strigat ea. M-am aruncat mînt şi am izbucnit în plîns. ‚N-o să mai fiu niciodată ca ceilalţi băieţi, căci nu mai am mamă', plîngeam eu cu sughiţuri. Acest sentiment nu m-a părăsit niciodată".
la pă-

Verset de învăţat:
Isus Cristos spune:
„Eu sunt învierea şi viaţa.
Cine crede in Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi".
Ioan 11:25

&ftâ> de euibolim-eueulni & o aflwfuM aul [wM mtiminld mamti

Ce tristă a fost viaţa după moartea iubitei mame! Deşi tata îşi dădea toată osteneala cu copiii, totuşi n-o putea înlocui pe mama. Pe ea n-o poate înlocui nimeni!
Apoi a venit ziua înmor-mîntării, mai bine zis noaptea. Pentru că eram ţigani, autorităţile din Anglia de atunci nu permiteau ca mama să fie în-mormîntată ziua. Clopotul din turn a bătut ora 11 atunci cînd căruţa mortuară a dus sicriul mamei la cimitir. Numai tatăl a urmat-o cu un felinar în
mînă. Trecuse de mult de miezul nopţii cînd s-a întors el în sfîrşit la copiii care plîngeau.
Jntr-o zi m-am dus la mormîntul iubitei noastre mame. E de la sine înţeles că acest loc liniştit din cimitirul singuratic era pentru tata şi pentru noi un loc sfînt, unde mergeam cu plăcere. Niciodată n-am să uit primul meu drum într-acolo. Sora mea Tilly şi cu mine eram pe atunci încă foarte mici, şi am pornit într-o zi la drum ca să căutăm mormîntul mamei. Era încă dimineaţa devreme cînd am plecat. Am drumeţit peste ogoare, am sărit peste şanţuri, şi pe cele pe care nu le puteam sări le-am trecut cu piciorul. Turnul bisericii din apropierea cimitirului era steaua noastră călăuzitoare spre care ne îndreptam paşii.
în sfîrşit, cînd am găsit cimitirul, am intrat într-o casă care era în apropiere şi i-am întrebat pe oameni dacă n-ar putea să ne arate

mormîntul mamei. Socoteam de prisos să dăm mai multe amănunte despre cine a fost mama noastră şi cine suntem noi. Pentru noi, pe lume exista o

singură mamă. Oamenii au fost foarte prietenoşi cu noi, şi în ochii lor străluceau lacrimi în timp ce vorbeau cu noi. După haine şi-au dat seama că eram ţigani, ştiau şi de ce boală murise mama. Ne-au arătat mormîntul. Tilly şi cu mine am stat mult timp acolo şi am plîns. Apoi am cules viorele şi ciuboţica-cu-cului şi le-am plantat pe mormînt. Am rămas destul de mult timp acolo. Pur şi simplu nu ne puteam despărţi de acest loc, aşa că s-a făcut tîrziu după-amiază cînd ne-am îndreptat paşii spre casă. Femeile la uşa cărora bătusem mai întîi ne-au dat să mîncăm şi au vorbit foarte prietenos cu noi.
Deodată mi-am adus aminte că era deja tîrziu şi că tata nu ştie unde am rămas. ,Tilly, trebuie să plecăm repede acasă', am strigat eu îngrijorat. Dar înainte de a pleca, am îngenunchiat lîngă mormînt şi am sărutat pămîntul care ascundea rămăşiţele pămînteşti ale mamei. Cînd am ajuns la poarta cimitirului, ne-am uitat încă o dată înapoi, ca să aruncăm o ultimă privire spre locul acela drag. ,Tilly*, am spus eu, ,aş vrea să ştiu dacă n-am putea face ceva pentru mama?'Şi mi-a venit un gînd: ,Am o agrafă cu cap de aur!'O primisem odată cadou de la cineva, şi ea era singura şi cea mai mare bogăţie a mea. într-o clipă am alergat înapoi la mormînt. Am băgat în pămînt agrafa de aur, cît am putut de adînc, apoi am fugit la sora mea şi i-am spus: ,Tilly, i-am dăruit mamei agrafa mea de aur'. După aceea am plecat definitiv spre casă.
Tata ne simţise mult lipsa şi se îngrijorase în privinţa noastră. S-a bucurat nespus cînd ne-a văzut în sfîrşit venind, dar era şi supărat că plecasem fără să-i zicem ceva. Fără îndoială că avea intenţia de a ne pedepsi. Ne-a întrebat unde am fost atîta timp.
,Am vizitat mormîntul mamei', i-am răspuns noi. Fără să mai zică ceva, s-a întors cu spatele, şi am văzut că plînge".

18

îmbrăcămintea lui Rodney era foarte simplă, dar totuşi foarte practică. Ea consta dintr-o haină care servea şi de haine de dedesupt. Avantajul ei deosebit era |că avea buzunare mari, în care I puteai băga multe. Aceste buzunare jnu erau uşor de descoperit, şi nimeni nu putea să bănuiască ce se ascundea în ele. Odată s-au dovedit a fi deosebit de avantajoase.
„Era o zi frumoasă de vară tîrzie cînd mă găseam într-un prun într-o grădină străină. Fructele dulci aveau un gust nemaipomenit, şi buzunarele mi-erau

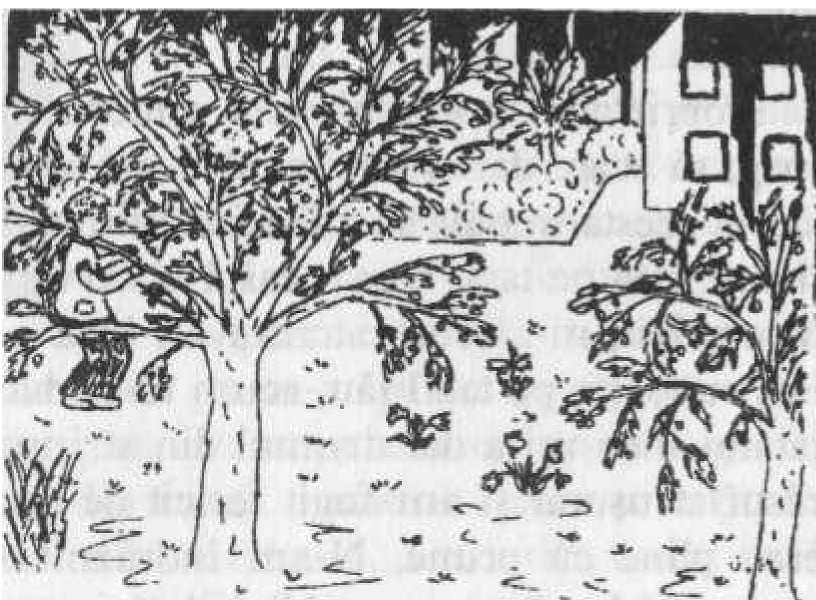
pline pînă la refuz. Şedeam foarte fericit pe o creangă în prunul cel mare, cînd pe neaşteptate o voce de jos m-a speriat foarte tare: ‚Vi-no jos imediat!' Am înghiţit repede pruna pe care o aveam în gură, nu cumva să creadă omul că din cauza prunelor stau sus în pom. ‚M-ai înţeles?' Vocea lui suna foarte mînioasă. ‚Ce doriţi, domnule?' am întrebat cît de nevinovat şi de linguşitor puteam, ca şi cum habar n-aş fi avut ce gust bun aveau prunele.
‚Ce doresc? O să-ţi spun cînd te ajungi jos!' Nu mă grăbeam să primesc răspuns la întrebarea mea. Dar mi-am dat seama că nu pot rămîne la nesfîrşit în pom, şi prietenul meu nu părea dispus să plece de la rădăcina pomului.
‚Eu am timp. Aştept pînă cobori', zicea el. Nu-i eram chiar recunoscător pentru această amabilitate. Aşa că am început încet să cobor, şi cum fiecare mişcare îmi era urmărită

de jos, am aterizat la picioarele prietenului meu care m-a apucat promiţător de urechea dreaptă şi s-a îndreptat cu mine spre un alt pom.
‚Vezi tabla aceea?'
‚Da'.
‚Ştii să citeşti ee este scris acolo?'
‚Nu, nu ştiu să citesc', i-am răspuns cu sinceritate, căci deşi eram la vîrsta cînd trebuia să merg la şcoală, încă nu fusesem la şcoală, pentru că eram tot mereu pe drum. Nici fraţii mei, şi nici chiar tata nu ştia citi.

‚Bine, atunci o să-ţi citesc eu', mi-a propus prietenul meu din grădină. ‚Oricine intră în grădina mea fără permisiune va fi pedepsit. Oricine! Ştii tu ce înseamnă oricine?' ‚Oricine..., oricine...' mă bîl-bîiam, ‚da, şi eu sunt printre ei'. Cu aceste cuvinte mi-am recunoscut vina.
Proprietarul prunului m-a scuturat fără milă. Am încercat să strig, să scap, dar n-am putut. I-am spus că nu mai am mamă, şi lucrul acesta trebuie să-i fi atins inima, deşi ştia despre aceasta, căci îl cunoştea pe tata. Dar această observaţie a însemnat salvarea mea. M-a privit, m-a scuturat zdravăn încă o dată şi mi-a zis: ‚Dacă nu l-aş cunoaşte pe tatăl tău, acum te-aş duce la închisoare!' Din cauza tatălui meu mi-a dat drumul din strînsoare şi m-a lăsat liber. Am răsuflat uşurat şi am fugit fericit de acolo - căci buzunarele mele erau pline cu prune. N-am îndrăznit să-i povestesc ceva tatălui meu, altfel o încurcam. Niciodată n-am putut uita această întîm-plare. Ea mi s-a întipărit în minte pentru totdeauna".
„Oricine intră în grădina mea fără permisiune va fi pedepsit!' stătea scris pe tabla de pe pom. Oricine! Fără deosebire. Lucrul acesta este valabil şi pentru cei care nu ştiu să citească... Vaiabil şi dacă cineva nu mai are mamă... Mai tîrziu, cînd Rodney era la vîrsta adolescenţei şi s-a convertit la Isus Cristos, avea o dorinţă mare ca să poată citi Biblia. S-a apucat cu tot zelul să înveţe să citească.

Prima lui carte de citire a fost Biblia. Acolo a întîlnit mereu acel cuvînt ‚pricine". Dar ce sunet vesel avea aici! El silabisea: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mîntuit!" Oricine! Atunci fie că a făcut multe păcate sau puţine... fie că e tînăr sau bătrîn... fie că e ţigan, englez sau român..., oricine s-a adresat cu credinţă Domnului Isus va fi mîntuit!
Dacă în copilărie acest cuvînt însemna teamă şi pedeapsă, Biblia îi promitea prin acelaşi cuvînt bucurie şi anulare a pedepsei veşnice meritate pentru făptuirea unor lucruri mai grave decît furtul de prune. Oricine! Şi tu eşti cuprins în acest cuvînt, dragul meu prieten, fie că trăieşti în Tîrnăveni, în Mediaş, în Cluj, în Bucureşti, în România sau în Anglia sau în Germania sau... Oricine cheamă Numele Domnului Isus va fi mîntuit, adică îi aparţine pentru totdeauna lui Dumnezeu!
Caută-I!
Rodney stă foarte mulţumit în pom, deşi proprietarul grădinii îl vede deja printre frunze. Tu l-ai descoperit pe proprietarul grădinii?

21

... âau

e bălaiul, wttaV

Era devreme după-masă, cînd Rodney se îndrepta fluierînd fericit spre căruţa în care locuia. Acolo stătea tatăl său şi confecţiona cu mîini îndemînatice un umeraş din lemn. S-a uitat mirat la mine: „Băiete, aşa devreme ai venit acasă?"

„Da, tată, nu mai am marfă. Am vîndut toate umeraşele". Rodney a băgat mîna în buzunar şi a scos mîndru banii cîştigaţi. „Tu eşti într-adevăr cel mai bun comerciant din familia noastră!" I-a căzut bine lauda tatălui, dar s-a bucurat şi mai mult că putea acum să se ducă cu surioara sa Tilly ca să culeagă mure. încetul cu încetul, cei trei fraţi mai mari s-au întors şi ei de la comerţul ambulant făcut din casă în casă. Pe drum, Emily cumpărase imediat din banii cîştigaţi cartofi şi zarzavat. Tata i-a ajutat la pregătirea mîncării. Ezechiel şi Lavinia s-au îngrijit de lemnele pentru foc. Rodney şi Tilly s-au întors acasă la timp. Cu farfuriile în mînă s-au aşezat în jurul focului. Ce bine le-a căzut supa caldă după o zi de muncă!

„Rodney, de cînd ai venit acasă?" a vrut Ezechiel să afle. „Cînd bătea ora unu la ceasul din turn am vîndut ultimul umeraş. Ce mai puteam face decît să vin acasă?"

„Tu totdeauna ai aşa de mult noroc, iar eu trebuie să merg cine ştie cît pînă vînd ceva", a suspinat Lavinia. Am adus iarăşi înapoi opt umeraşe şi trei oale. „De abia văd oamenii părul meu lung negru şi sacul plin, că şi închid poarta". „Dacă nu pot intra prin faţă, atunci încerc prin spate", i-a răspuns

Rodney. ‚£au atîta bat, pînă îmi deschid poarta". „Ce pacoste e băiatul ăsta", a strigat azi o ţărancă, *jm* poţi scăpa cu nici un chip de el!' „Da, stimată doamnă", am spus eu prietenos, „aveţi dreptate. Nu trebuie să scăpaţi această ocazie nemaipomenită. Am cele mai bune umeraşe pe care vi le puteţi dori. Ele nu mănîncă, nu beau, nu fac gălăgie, nu vă trezesc noaptea. Ce vreţi mai mult de-atîta?" Atunci ea a uitat de su-

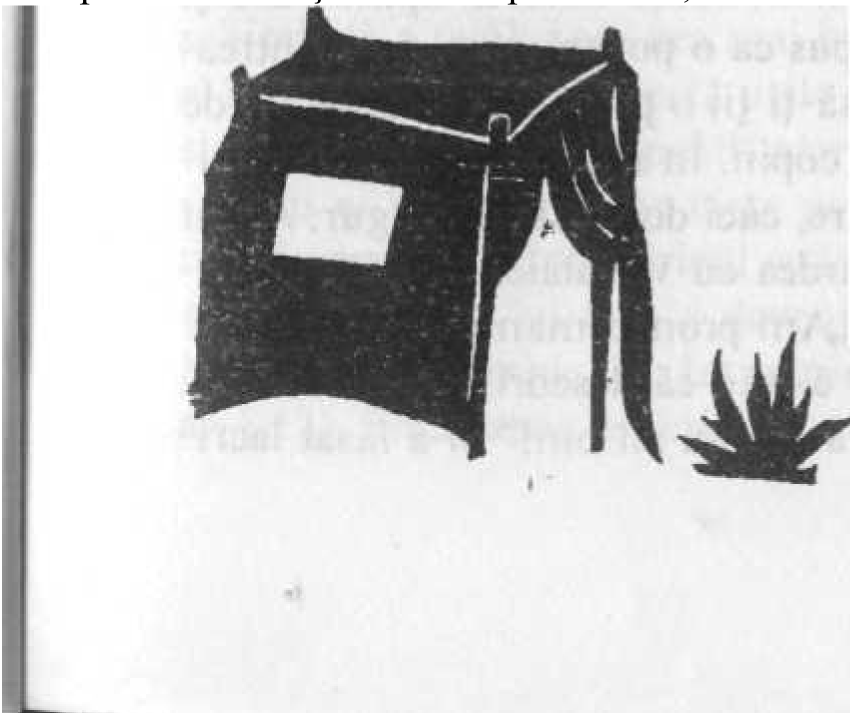
parare şi a rîs. în timp ce-şi aducea portmoneul, i-am povestit că mama a murit şi noi trebuie să ajutăm la cîştigarea banilor, ca să avem ceva de mîncare. Atunci s-a uitat la mine cu milă şi mi-a cumpărat şase umeraşe". Dar nici lui Rodney nu-i mergea totdeauna strălucit cu vîndutul din casă în casă. într-o zi era deja foarte tîrziu cînd a ajuns acasă. Avea pe atunci zece sau unsprezece ani. Toţi ascultau încordaţi în timp ce le povestea emoţionat: „Azi am avut ghinion! Am bătut la uşa unui poliţist. Dacă aş fi ştiut! Şi încă ce poliţist era! A vrut să-i arăt carnetul de producător. Pentru că nu aveam aşa ceva, m-a dus la circa de poliţie. Acolo m-a învinuit că ofer marfă spre vînzare fără aprobare. Ca să mă apăr, am zis: ‚Domnilor, din păcate este adevărat că n-am autorizaţie, dar nu mi se dă aşa ceva, pentru că sunt prea tînăr. Eu fac un comerţ cinstit, nu fur, şi vînd numai umeraşele pe care le face tatăl meu ca el şi copiii lui să-şi cîştige cinstit existenţa. Dacă mi s-ar da o autorizaţie, tata ar plăti bucuros pentru asta. Dar dacă nu mi se dă voie, atunci nu înţeleg de ce sunt împiedicat să-mi cîştig cinstit pîinea!' Acest argument părea valabil. Le-a plăcut sinceritatea mea şi, după ce am plătit o mică amendă, mi-au| dat drumul".

a laiălui

Cîteva bucăţi de lemn mai ardeau în locul din faţa cortului, de-gajînd o căldură binefăcătoare. Era frumos să stai acolo şi să priveşti flăcările. Era păcat să stingi deja focul. Ezechiel s-a ridicat şi a mai aruncat cîteva bucăţi de lemn. Tata cînta la vioară. Toţi copiii lui erau de părere că e cel mai bun violonist. îi plăcea să povestească cum învăţase de mic copil în cortul mamei să cînte la vioară: ,jntr-o seară, cînd afară era întuneric, am enervat-o la culme pe mama cu scîrţîielile mele, care pe atunci încă nu se puteau numi cîntat. ,Să pleci imediat de aici cu vioara ta', m-a certat ea. Dar eu am exersat mai departe. ,Dacă nu încetezi imediat, sting lampa', m-a ameninţat ea. Şi s-a şi îndreptat spre lampa de petrol, astfel că am rămas pe întuneric. Dar pe mine nu mă deranja deloc. Partitură nu aveam, nici nu ştiam să cînt după note, şi nici nu aveam nevoie de ele. Nu voiam deloc să-mi las la o parte iubita mea vioară. Ce să fac altceva în întuneric? Atunci bunica a

strigat uimită: ‚încă n-am văzut un aşa băiat care ştie să cînte şi pe întuneric! Din ăsta va ieşi ceva!" ‚jŞi a avut dreptate", a adăugat mîndră Lavinia.
Tata şi-a împachetat vioara. „Rodney, pregăteşte-te de plecare, ne ducem să cîştigăm ceva bani". „Ah, tăticule, rămîi mai bine cu
noi", 1-a rugat Emily. „Durează aşa de mult pînă veniţi acasă. Dimineaţă te superi din nou pe dumneata că ai băut prea mult şi că nu te-ai ţinut de promisiunea pe care ai făcut-o mamei". „Nu, copilă, azi n-am să cheltuiesc bani pe rachiu. Aveţi nevoie de pantofi noi, iarna bate la uşă.

asta trebuie să strîngem
Pentru bani".

Şi aşa au pornit cei doi, tata şi cu Rodney. Ținta lor era un restaurant de la marginea oraşului. Oamenii de acolo s-au bucurat cînd l-au văzut pe ţigan cu vioara lui şi pe băiatul cu mintea ageră. Aduceau cu ei o variaţie, în timp ce tatăl cînta la vioară, Rodney dansa pe muzică. El era un bun dansator. Oamenii erau încîntaţi de ceea ce auzeau şi vedeau. După un timp, tatăl şi-a pus pălăria în mîna lui Rodney şi 1-a trimis pe la mese să strîngă bani. După treaba făcută, Rodney s-a întors mindru la tatăl său. Văzînd ce multe monezi se strînseseră, în inima tatălui a început vechea luptă. „Un pahar de bere mi-aş putea permite, şi rămîne destul şi pentru copii". în timp ce se tot gîndea aşa, cineva i-a strigat prietenos: „Aşează-te Hngă noi, aici e destul loc!" Dintr-odată au rămas uitate toate intenţiile bune, şi Rodney a auzit cum tatăl 1-a strigat pe chelner şi a comandat o bere. Dar n-a rămas la una singură... Emilly avusese dreptate. Se făcuse iarăşi tîrziu cînd au ajuns acasă cei doi, şi rămăseseră doar puţini bani pentru pantofii necesari.

Ziua următoare n-a fost deloc frumoasă. Tăcerea apăsătoare şi conştiinţa încărcată a tatălui s-au pus ca o povară grea peste întreaga familie. „Este

oare atît de greu să-ţi ţii o promisiune? Este aşa de greu să te laşi de rău?" se întrebau copiii. în seara aceea tatăl i-a trimis foarte devreme pe toţi la culcare, căci dorea să fie singur. A stat mult timp afară lîngă focul care ardea cu vîlvătaie. Rodney şi ceilalţi îl auzeau cum îşi zicea încet: „Am promis mamei că am să fiu un tată bun pentru copii, şi acum ei văd că deseori vin beat acasă. O, de m-ar ajuta Dumnezeu să mă fac un alt om!" Şi-a lăsat lacri-
mile să curgă în voie - şi copiii plîngeau împreună cu el în paturile lor...
Cîteva luni mai tîrziu. Tatăl nu se mai putea gîndi la nimic altceva decît la Isus Cristos şi la modul cum să-L găsească. într-o zi s-au oprit într-un loc viran din apropierea unei bisericuţe. Au primit permisiunea să instaleze acolo cortul şi căruţa. Tatăl a vîndut calul şi le-a explicat copiilor: „Rămînem aici pînă cînd găsesc calea spre Isus Cristos". Aproape zilnic se ruga: „Dumnezeule, ajută-mă să Te găsesc şi condu-mă acolo unde poate să mi se arate calea care duce la cer". într-o dimineaţă, tatăl a intrat în vorbă cu cantonierul de la întreţinerea drumurilor. Şi-a dat repede seama că acest om era credincios în Isus Cristos. A căpătat încredere şi şi-a spus păsul. „Ştiu ce-ţi lipseşte, dumneata vrei să te converteşti", i s-a răspuns. „£ă mă convertesc?" - Tatăl încă nu mai auzise niciodată acest cuvînt. „Despre convertire nu ştiu nimic. Ştiu doar că am nevoie de Cristos şi că mi-am propus să-L găsesc cu orice preţ".
Jn sala misiunii, aici în apropiere, este adunare în seara aceasta. Acolo vei găsi precis ceea ce cauţi. Te iau bucuros cu mine, şi mergem împreună într-acolo". Tatăl i-a primit bucuros propunerea. După cum promisese, omul a venit seara, şi cînd tatăl şi-a luat rămas-bun de la copii, a zis: „Copii, nu mă întorc acasă pînă nu mă convertesc!'
Nici unul din ei n-a înţeles ce voia să zică cu asta — cel puţin în clipa aceea. Dar înainte ca soarele din ziua următoare să alunge tot întunericul, toţi ar fi putut să spună oricui lucrul acesta. Purtarea schimbată a tatălui era cea mai bună explicaţie. Aşa cum deschisese el larg în fiecare dimineaţă uşile căruţei pentru ca razele luminoase şi calde ale soarelui să poată pătrunde în interiorul căruţei, aşa şi-a deschis el în seara aceea viaţa pentru Isus Cristos. El este Sursa luminii veşnice, şi întunericul apăsător a trebuit să iasă afară. Pentru el, promisiunea lui Isus a devenit realitate: „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii" (Io-an 8:12). Era nespus de fericit.

I

I

26

27

„Acum mă simt aşa de uşor", a zis el oamenilor. „£hiar dacă sala ar fi plină de ouă, aş putea să calc peste ele fără să sparg vreunul". Cîntînd de bucurie, tatăl s-a întors acasă cu puţin înainte de miezul nopţii. I-a chemat pe copii la sine şi i-a îmbrăţişat. „Acum nu mai e nevoie să vă temeţi de mine. Dumnezeu a făcut un om nou din tatăl vostru". Apoi a îngenunchiat şi s-a rugat pentru ei toţi. Despre dormit nici nu mai putea fi vorba. Tatăl cînta tot mereu cîn-tecul pe care îl învăţase în seara aceea, şi curînd cîntau şi copiii cu el: „Pentru mine s-a vărsat acest sînge scump, o cred şi o înţeleg,
Şi am acum o viaţă nouă, căci Cristos a murit pentru mine".

După cîteva zile de la convertirea lui, tatăl a spus copiilor lui: „De vechea **mea** viaţă **ţine** şi vioara mea, **de** aceea o vînd. Am şi găsit **un cumpărător", j^u poate** fi **adevărat!" a protestat Rodney, şi de spaimă a rămas cu gura deschisă.** „Dacă nu mai vrei să cînţi la vioară, poţi să ne înveţi pe Ezechiel şi pe mine să cîntăm la ea". **„Nu,** băiete, vioara **trebuie să plece. De prea multe** ori m-a ispitit la **păcat, m-a făcut să beau şi m-a dus la** o **tovărăşie rea. Acolo unde** sunt **eu nu mai are voie să fie şi această vioară. Ar fi în stare să mă ademenească iarăşi în circiumă. - Poate mai tîrziu, cînd sunt destul de tare în credinţă, îmi voi putea cumpăra una nouă ca** să **cînt cu ea lui Dumnezeu". Şi-a pus repede valorosul instrument** sub **braţ şi a părăsit căruţa, nu cumva să fie întors de la** hotărîrea **luată, căci nu-i venea deloc uşor să renunţe la vioară...**

iwaka da

Tatăl lui Rodney mai avea doi fraţi, Bartolomeu şi Woodlock. Şi ei găsiseră pacea cu Dumnezeu. Fericirea lor era peste măsură de mare. Nu oboseau să tot vorbească şi să cînte despre Domnul şi Mîntuitorul lor. Cînd li se oferea ocazia, începeau imediat: pe stradă, în corturile ţiganilor, în restaurante şi în casele de rugăciune. Pe tatăl nu-1 mai interesa alcoolul. Şi vechii săi prieteni renunţaseră să-1 mai atragă înapoi de partea lor. Ei vedeau că prietenul lor, Cor-nelius Smith, găsise ceva mai bun. A sosit şi ziua în care tatăl şi-a cumpărat o vioară nouă, o vioară cu care dorea să cînte laudă lui Dumnezeu. Ce frumos răsunau acum cîntările fraţilor împreună cu soţiile şi

cu copiii lor atunci cînd îi acompania tatăl - cu „vioara-Aleluia", cum a fost în scurtă vreme numită.
Dar cei trei fraţi ţigani convertiţi n-au avut parte numai de bucurii. Credinţa le-a fost deseori pusă la încercare. într-o dimineaţă, pe la ora 4, au fost treziţi cu o bătaie puternică în uşa căruţei. Toţi s-au speriat cînd au auzit un om strigînd afară: „Deschideţi imediat! Aici este poliţia!" „Ce s-a întîmplat?" a vrut tatăl să ştie. „£unteţi arestaţi. Nici un ţigan n-are voie să stea cu căruţa în faţa porţilor oraşului nostru". Ei încălcaseră această lege şi se făcuseră pasibili de pedeapsă.
Afară stăteau patru poliţişti. Tatălui şi fraţilor le-au fost puse cătuşe ca unor criminali. O jumătate de oră au trebuit să mărşălu-iască pînă ce au ajuns la locul unde au fost apoi închişi. Cei trei ţigani le-au predicat poliţiştilor pe tot parcursul drumului şi le-au spus că vor ajunge în faţa judecăţii lui Dumnezeu dacă nu se întorc la Dumnezeu. După ce au fost băgaţi în celulă, au început să cînte.
„Nu faceţi atîta gălăgie!" a strigat la ei gardianul închisorii. Tatăl lui Rodney 1-a întrebat prieteneşte: „Cunoaşteţi probabil istoria lui Pavel şi Sila în închisoare. Ştiţi ce au făcut la miezul nopţii?" 1-a în-

trebat tatăl prietenos. Jl preamăreau şi-L lăudau pe Dumnezeu", a răspuns gardianul. „Aşa este! Tocmai asta facem şi noi acum". Atunci gardianul a devenit mai prietenos, le-a dat pliuri calde şi şi-a chemat soţia, care le-a adus cafea proaspătă şi pîine cu unt. Tatăl a folosit prilejul ca să-i vorbească despre Mîntuitorul şi a constatat plin de bucurie că ea îl asculta foarte atentă. Dimineaţa, deţinuţii au fost duşi în faţa judecătorului. Sentinţa suna: Amendă sau 14 zile închisoare. Ei nu aveau bani, şi totuşi au părăsit închisoarea. Amenda fusese plătită în locul lor, dar nu li s-a spus cine făcuse lucrul acesta. Ca toţi copiii, şi Rodney se bucura foarte mult de venirea Crăciunului. Sărbătoarea sosise în sfîrşit, Rodney a văzut că mătuşa lui a venit din oraş cu plasa încărcată. „Tată, ce e de mîncare în seara aceasta la cină?" a întrebat el curios. „Nu ştiu, băiete, duîapul din bucătărie şi portmoneul meu sunt goale". îi venea greu tatălui să privească faţa dezamăgită a copilului său. Privirea i-a căzut atunci pe vioara agăţată pe perete - şi i-a trecut prin minte un gînd: „Dacă mi-aş lua vioara şi m-aş duce la cel mai apropiat restaurant, aş putea cîştiga repede nişte bani ca să cumpăr ceva pentru sărbători". Aşa făcuse el înainte de a se converti. Dar -

să se întoarcă el oare la vechea viaţă? Nu, niciodată! A îngenunchiat şi a vorbit cu Tatăl ceresc despre nevoia lui. Apoi i-a chemat la e! pe copii, şi-a luat de pe perete „vioara-Aleluia" şi, în scurtă vreme, cîntecele vesele i-au alungat gîndurile negre. JPurta-va de grijă, Domnul într-un fel. Nu-n felul meu poate, nu-n felul tău poate, în felul Lui însă, Se va-ngriji Ei".
Cîntarea celor cinci orfani din căruţa sărăcăcioasă a bucurat cu siguranţă inima lui Dumnezeu mai mult ca toate coralele cîntate

în **bisericile fastuoase din Anglia în această noapte sfîntă. Deodată** s-a **auzit un ciocănit în uşă. Toţi s-au uitat curioşi spre uşă. A intrat bătrînul misionar din** Cambridge. „Eu **sunt, frate** Smith", **a salutat el prietenos şi şi-a scuturat zăpada de pe palton. „Bun este Dumnezeu. Am venit ca «ă vă spun în ce mod S-a îngrijit Dumnezeu de voi. în magazinul doamnei Robinson sunt puse deoparte trei pulpe** de **berbec pentru dumneata şi pentru copii, şi pe lîngă asta încă multe altele, tot ce este necesai pentru pregătirea unei mîncări bune de Crăciun!"**
Mai întîi au mulţumit împreună lui Dumnezeu, apoi tatăl a plecat împreună cu Rodney **ca să** aducă **comorile** acasă. **Au avut** nevoie de **o roabă ca** să **poată lua totul. Cît** ar mai **fi vrut** să **mulţumească donatorului care i-a ajutat! Dar n-au aflat niciodată cine fusese în acest caz slujitorul lui Dumnezeu.**

30

31

Rodney şedea pe buturugă şi se gîndea. Oare la ce? „Păcatele îmi dădeau multă bătaie de cap. Aveam o mare dorinţă
să-L iubesc pe Mîntuitorul şi să fiu un băiat cuminte. Mă gîndeam la mama mea din cer şi la viaţa exemplară a tatălui meu - o viaţă curată şi frumoasă ca o floare. Surorile mele mai mari şi Ezechiel se convertiseră şi ei. Era limpede că eu urmam la rînd. Aşa că mi-am pus întrebarea: Rodney, vrei să trăieşti şi să mori fără speranţă, sau vrei să devii creştin şi să duci o viaţă utilă?' în jurul meu era o tăcere desăvîrşită, aproape că-mi puteam auzi bătaia inimii. Am răspuns , cu voce tare la întrebarea mea: ‚Cu ajutorul lui Dumnezeu vreau să devin creştin pentru ca odată să fiu în cer cu mama!'
Peste cîteva zile hoinăream pe străzile oraşului Cambridge. Am descoperit o capelă în care se ţinea un serviciu religios şi am intrat. La sfîrşit, predicatorul a chemat pe cei care vor să-şi predea viaţa lui Isus să vină în faţă. Eu am fost primul care m-am dus în faţă. Imediat a venit la mine un domn în vîrstă şi simpatic, s-a uitat prietenos la mine, şi-a pus mîna peste mine şi s-a rugat cu mine. ‚Crede din toată inima că Domnul te-a mîntuit', a spus el, ‚căci în Biblie este scris: Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu'. ‚Ah',

i-am răspuns simpaticului bătrîn, ,nu pot să mă bizui pe ceea ce am, pentru că nu am nimic. Nu pot să mă bizui pe ceea ce ştiu, pentru

că nu ştiu nimic. Vreau să mă bizui şi să mă încred în Domnul şi să fiu al Lui'. Astfel m-am predat Mîntuitorului, şi bucuria mîn-tuirii mi-a umplut inima.

Am plecat repede acasă şi i-am spus tatii vestea că rugăciunile lui fuseseră ascultate. A vărsat lacrimi de bucurie. Dar apoi m-a întrebat scrutător: ,Dar, băiete, de fapt de unde ştii că eşti mîntuit?' Mi-am pus mîna pe inimă şi am zis: ,Ştii, tăicuţule, simt o aşa mare căldură aici'.

A doua zi dimineaţă a trebuit bineînţeles să plec iarăşi ca să vînd marfa. Dar mai întîi am vrut să văd încă o dată locul unde înge-nunchiasem cu o seară înainte şi-mi predasem viaţa mea Domnului. Pe cînd stăteam plin de recunoştinţă în faţa micii capele, am auzit paşi în spatele meu. M-am întors şi l-am văzut pe bătrînul acela simpatic care se rugase cu mine. Mă gîndeam trist că precis n-o să mă observe, pe mine, băiatul de ţigan, încărcat la maxim cu umeraşe şi veselă de tinichea. Dar mă înşelam. Cînd m-a recunoscut, a venit te mine, deşi mergea greu, sprijinindu-se pe două bastoane. El mi-a luat mîinile într-ale lui şi a privit adînc în ochii mei. ,,Domnul să te binecuvînteze, băiete, Domnul să te ocrotească, băiete", a

spus el apoi mişcat. Tare i-aş mai fi mulţumit, dar cuvintele mi-au rămas în gît. A fost nevoie ca lacrimile mele să spună ceea ce nu putea exprima limba mea. El a plecat apoi mai departe, şi eu mă uitam după el, pînă ce a dispărut după colţ. Prin acel om simpatic a intrat în inima mea siguranţa că-i mai păsa cuiva de sufletul meu în afară de cei aflaţi în căruţa ţiganilor. Bunăvoinţa lui a făcut pentru mine mai mult decît ar fi putut face pentru mine în vremea aceea mii de predici.
De abia odată cu întoarcerea mea la Dumnezeu mi s-a trezit mintea. Deşi aveam atunci 16 ani, nu fusesem la şcoală decît vreo opt săptămîni. învăţasem să silabisesc, dar acum voiam şi să ştiu să citesc. Cartea mea de citire era Biblia. De cîte ori n-am plîns şi nu m-am rugat deasupra acelei Biblii! Dorinţa mea era aşa de mare ca să învăţ repede să citesc, şi astfel să aflu tot ce scria în Cuvîntul lui Dumnezeu.

Tata era de părere că aveam pricepere şi talent ca să slujesc Domnului Isus, şi dorinţa mea era de asemenea să spun altora despre El. Cînd treceam pe la uşile caselor ca să-mi vînd marfa, întrebam adesea: ‚Pot să vă cînt un cîntec?[k] Atunci se adunau cîteva femei în bucătărie, şi eu le cîntam cîntări creştine şi le povesteam că sunt al lui Isus. în fiecare ocazie mă deprindeam să predic. într-o duminică stăteam pe un cîmp cu sfeclă de zahăr şi le-am ţinut sfeclelor o cuvîntare convingătoare. Aveam foarte mulţi ascultători, care erau şi extrem de liniştiţi. Nici o sfeclă nu s-a mişcat, toate au rămas nemişcate la locurile lof. Chiar cînd hoinăream cu coşul pe stradă, şi atunci îmi ţineam predicile".
Pe care stradă - A, B sau C - trebuie să meargă Rodney şi Tilly ca să ajungă la căruţa lor?

L

Era o seară frumoasă de primăvară, cînd Rodney s-a dus împreună cu unchiul său la o adunare creştină condusă de William Booth, fondatorul Armatei Salvării. Booth îi cunoştea bine pe cei trei fraţi ţigani convertiţi. Cîntaseră deseori în adunările lui, sau aduceau mărturie despre ceea ce trăiseră împreună cu Isus! Fără să bănuiască nimic, Rodney asculta cu atenţie, cînd un anunţ făcut de la amvon 1-a speriat foarte tare: „După această cuvîntare va vorbi un tînăr ţigan!' „Mă ridic şi plec", a fost primul gînd al lui Rodney.

Dar după aceea şi-a amintit că-I promisese Domnului să facă ce spune. S-a dus tremurînd la amvon. Booth a observat imediat în ce stare se află el şi 1-a ajutat cu propunerea: „Ai vrea să ne cînţi mai întîi o cîntare?" Astfel a cîntat el primul lui solo. După aceea i-a fost mai uşor să aducă o scurtă mărturie.

După adunare, William Booth a venit la el şi 1-a întrebat: „Eşti gata să-ţi laşi tatăl şi cortul ca să devii evanghelist?" „Ce este un evanghelist?" a vrut Rodney să ştie. „Unul care spune oamenilor Evanghelia, ca să se întoarcă la Dumnezeu", i-a explicat omul care avea atît de mult pe inimă nevoia şi strîmtoarea oamenilor nemîn-tuiţi. „Credeţi că aş putea să devin un bun evanghelist?" „Da, cred". „Dacă credeţi că-I pot sluji Domnului ca evanghelist, atunci o să vă iau întrebarea ca o ascultare a rugăciunii". în 25 iunie 1877 urma el să-şi înceapă lucrarea.

„Cînd m-am întors la căruţă i-am trezit pe toţi ca să-i anunţ că voi deveni predicator. Eram aşa de bucuros, încît simţeam că trebuie să spun tuturor lucrul acesta. ‚Rodney devine predicator', repetau fraţii mei, dar nu toţi puteam înţelege aceasta. Din micile mele economii mi-am cumpărat un costum simplu şi un geamantan.

în sfîrşit, a sosit şi ziua cu pricina: 25 iunie. Despărţirea de cei dragi aproape că mi-a rupt inima. M-am mai întors încă o dată du-

Isus spune: *"Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară."* Ioan 6:37b

Biblia spune că există numai o singură cale spre cer!

Isus a zis: *„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine"* (Ioan 14:6).

Nimeni altul nu te poate salva.

„Căci este un singur Dumnezeu şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Cristos" (l.Timotei 2:5).

Ce trebuie să faci?

Să te rogi Iui Dumnezeu cu propriile tale cuvinte:

1. Să **recunoşti** că eşti păcătos, şi că ai nevoie de mîntuire prin Isus Cristos. (Romani 3:23)

2. Să te **pocăieşti:** Să fii hotărît să părăseşti viaţa de păcat şi să te supui lui Dumnezeu. (Faptele apostolilor 3:19)

3. Să **ceri** lui Dumnezeu să te mîntuiască. (Romani 10:13)

4. Să crezi că Domnul Isus Cristos a murit pe cruce şi Şi-a vărsat sîngele Său preţios ca să plătească preţul pentru păcatele tale şi că a înviat dintre cei morţi. (Romani 10:9)

5. Să accepţi ca Isus să fie Domnul (Călăuzitorul) vieţii tale. (2. Corinteni 5:15)

Dacă L-ai primit într-adevăr pe Isus Cristos ca Mîntuitor şi Domn, vei începe să duci o viaţă în conformitate cu această recunoaştere:

1. Citind zilnic în Biblie, pentru a-L cunoaşte mai bine pe Cristos. (Psalmul 119:105)

2. Vorbind în fiecare zi cu Dumnezeu în rugăciune.

(l.Tesaloniceni 5:17)
3. Mulţumind lui Dumnezeu în rugăciune pentru ceea ce a făcut pentru tine.
(Coloseni 1:12-14)
4. Căutînd să trăieşti pe placul lui Dumnezeu.
(l.Petru 4:3; Coloseni 1:10)
5. Căutînd părtăşie sau legătură cu o biserică sau adunare creştină în care Biblia este recunoscută în întregimea ei ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu şi autoritatea supremă.
(Faptele apostolilor 2:42; l.Ioan 1:7)
6. Vorbind şi altora despre Cristos.
(l.Petru 3:15)
7. Urmînd exemplul lui Cristos cu privire la botez.
(Matei 3:13-17; Faptele apostolilor2:38)

Dacă ai întrebări sau doreşti şi altă literatură creştină gratuită, scrie la următoarea adresă:

HANSBdHM
O.P.1-C.P.4
3125 MEDIAŞ/România

•
-